ĢENERĀLADVOKĀTA DAMASO RUISA-HARABO KOLOMERA [*DÁMASO RUIZ-JARABO COLOMER*] SECINĀJUMI, sniegti 2006. gada 14. decembrī [1]

I — Ievads

1. Komisija atbilstoši EKL 226. pantam lūdz Tiesu noteikt, ka, pieprasīdama, lai citā dalībvalstī reģistrētas sabiedrības, kas norīko darbaspēku darbam Vācijas teritorijā, veiktu iemaksas valsts atvaļinājumu fondā, ja vien tās jau neveic iemaksas "pielīdzināmā iestādē", un tulkotu noteiktus dokumentus, kā arī pieprasīdama pagaidu darba ārvalstu uzņēmumiem paziņot par katru rīcībā nodoto darbinieku un viņa nodarbinātību, Vācijas Federatīvā Republika nav izpildījusi pienākumus, kas tai uzlikti saskaņā ar EKL 49. pantu.

2. Tomēr pirms tiek izvērtēts jautājums par to, vai Kopienu tiesības aizliedz šos pienākumus, ir jānoskaidro kritērijs, pēc kura tie vērtējami, bez ievērības neatstājot Eiropas Parlamenta un Padomes 1996. gada 16. decembra Direktīvu 96/71/EK par darba ņēmēju norīkošanu darbā pakalpojumu sniegšanas jomā [2].

3. Turklāt Federatīvā Republika lūdz atzīt prasību par nepieņemamu tās neskaidrības un neatbilstības argumentētajam atzinumam dēļ, kā arī norāda uz pirmstiesas procedūras pārlieku ilgumu.

II — Atbilstošās tiesību normas

A — *Kopienu tiesiskais regulējums*

1) EK līgums

4. EKL 49. panta pirmajā daļā ir noteikts, ka "Kopienā aizliedz pakalpojumu sniegšanas

1 — Oriģinālvaloda — spāņu.

2 — OV 1997, L 18, 1. lpp.

brīvības ierobežojumus to dalībvalstu pilsoņiem, kas veic uzņēmējdarbību kādā Kopienas valstī, bet sniedz pakalpojumus citas dalībvalsts personai".

2) Direktīva 96/71

5. Gadījumā, kad, izmantojot šo pamatbrīvību, personāls tiek īslaicīgi norīkots darbā citas valsts teritorijā [3], dažādu tiesību sistēmu saplūšana rada zināmas specifiskas problēmas [4]. Šajā kontekstā ar Direktīvu 96/71 tiek mēģināts "godīgas konkurences apstākļus" apvienot ar "pasākumiem, kas nodrošina darba ņēmēju tiesību ievērošanu" (piektais apsvērums) [5].

6. Direktīvas 1. panta 1. punktā tās piemērošanas joma tiek ierobežota attiecībā uz dalībvalstī reģistrētiem uzņēmumiem, kuri saistībā ar starptautisku pakalpojumu sniegšanu norīko darba ņēmējus darbā kādā dalībvalstī kādā no 3. punktā paredzētajiem veidiem, proti, norīkošanai, kas a) izriet no līguma, kas noslēgts starp sabiedrību, kura veic norīkojumu, un pakalpojumu saņēmēju; b) veikta uz grupai piederīgu iestādi vai uzņēmumu vai c) veikta, pagaidu darba uzņēmumam norīkojot darbinieku darbā pie pakalpojuma saņēmēja, kas darbojas citā valstī.

7. Ieviešot jēdzienu "darbā norīkots darba ņēmējs" (2. pants) un paredzot darba un nodarbinātības nosacījumu normu minimuma sarakstu (3. pants), 4. pantā ir

3 — Palao Moreno, G., La Ley 45/1999, de 29 de noviembre, sobre el desplazamiento de trabajadores en el marco de una prestación de servicios transnacional. Un nuevo paso hacia la consolidación de un mercado de trabajo integrado en Europa, *Gaceta Jurídica de la Unión Europea y de la Competencia*, 2000. gada jūlijs–augusts, Nr. 208, 46. lpp., apgalvo, ka mobilitāte ir ne tikai vēl viena no Eiropas integrācijas sekām, bet gan sistēmas neatņemams nosacījums.

4 — García Ninet, J. I. un Vicente Palacio, A. La Ley 45/1999, de 29 de noviembre, relativa al desplazamiento (temporal y no permanente) de trabajadores en el marco de una prestación de servicios transnacional. *Revista del Ministerio de Trabajo y Asuntos Sociales*. 2000. Nr. 27, 14. lpp.

5 — Juridiskajā literatūrā valdošā pamatdoma ir liegt valstīm, kas ir mazāk progresīvas darba tiesību atzīšanā un kurās ir zemākas izmaksas, gūt priekšrocības citās, kurās lielākas aizsardzības piešķiršanas rezultātā darbaspēks ir dārgāks (De Vicente Pachés, F. Desplazamiento temporal de trabajadores para la ejecución de un contrato en otro Estado miembro. Comentario a la Sentencia del Tribunal de Justicia de las Comunidades Europeas (Pleno), de 23 de noviembre de 1999. *Revista del Ministerio de Trabajo y Asuntos Sociales*. 2000. Nr. 27, 240. lpp.); šajā ziņā Landa Zapirain, J. P. un Fotinopulou Basurko, O., Breve comentario de la Ley 45/1999 sobre desplazamiento de trabajadores en el marco de una prestación de servicios transnacional, que incorpora al ordenamiento jurídico español la Directiva 96/71/CE, *Relaciones Laborales*, 2000, Nr. 9, 10. lpp., apgalvo, ka direktīva ir drīzāk "saimnieciska nekā sociāla".

paredzēta "sadarbība informācijas jomā", kas izteikts šādā redakcijā:

"1. [..] dalībvalstis saskaņā ar valsts tiesību aktiem un/vai praksi izraugās vienu vai vairākus sakaru birojus vai vienu vai vairākas kompetentas valsts iestādes.

2. Dalībvalstis paredz sadarbību starp valsts iestādēm, kas saskaņā ar valsts tiesību aktiem ir atbildīgas par 3. pantā minēto darba noteikumu uzraudzību. Šī sadarbība jo īpaši ir saistīta ar atbildēm uz pamatotām šo iestāžu prasībām pēc informācijas par darbaspēka starptautisko izīrēšanu, to skaitā pēc informācijas par acīmredzamiem pārkāpumiem vai iespējamām nelikumīgām starptautiskām darbībām.

Komisija un pirmajā daļā minētās valsts iestādes cieši sadarbojas, lai analizētu grūtības, kas varētu rasties, piemērojot 3. panta 10. punktu.

Savstarpēju administratīvu palīdzību sniedz bez maksas.

3. Katra dalībvalsts veic vajadzīgos pasākumus, lai 3. pantā minēto informāciju par darba nosacījumiem darītu vispārēji pieejamu.

4. Katra dalībvalsts paziņo pārējām dalībvalstīm un Komisijai par 1. punktā minētajiem sakaru birojiem un/vai kompetentām iestādēm."

8. Turpinājumā ar direktīvu valstīm tiek uzlikts pienākums veikt vajadzīgos pasākumus, ja netiek pildīti tās noteikumi (5. pants), noteikta piekritība tiesām (6. pants), un 7. pantā noteikts transponēšanas termiņš, nosakot, ka:

"Dalībvalstīs, vēlākais, līdz 1999. gada 16. decembrim stājas spēkā normatīvie un administratīvie akti, kas vajadzīgi, lai izpildītu šīs direktīvas prasības. Par to dalībvalstis tūlīt informē Komisiju.

[..]"

9. 8. pantā ir regulēta Komisijas veicamā pārskatīšana [6], un 9. pantā kā tās adresāti ir norādītas dalībvalstis.

B — *Vācijas tiesiskais regulējums*

10. Jautājumus par darbinieku mobilitāti Vācijā regulē 1996. gada 26. februāra *Arbeitnehmer-Entsendegesetz* (Likums par darba ņēmēju norīkošanu darbā, turpmāk tekstā — "*AEntG*") [7], kas spēkā stājās 1996. gada 1. martā.

11. *AEntG* 1. panta 1. punktā ar zināmiem nosacījumiem uz tiesiskajām attiecībām starp darba devēju, kas atrodas citā valstī, un tā darbiniekiem attiecina būvniecības nozarē obligāti vispārēji piemērojamu darba koplīgumu normas, kurās noteikta minimālā alga, atvaļinājumu un apmaksātā atvaļinājuma ilgums. Panta 3. punktā noteikts, ka jāievēro arī darba koplīgumi attiecībā uz iemaksu veikšanu apmaksāto atvaļinājumu piešķiršanai, ja vien tās netiek veiktas uzņēmuma reģistrācijas vietas valsts "pielīdzināmā iestādē".

12. *AEntG* 2. pantā ir noteikti "uzraudzības" mehānismi kā, piemēram, 3. punktā paredzētais, saskaņā ar kuru ārvalsts darba devējam jābūt vācu valodā noformētiem dokumentiem, kas apliecina 1. pantā noteikto pienākumu izpildi — darba līgums, darba algas aprēķins un gan darba laiku, gan darba algas samaksu apliecinoši dokumenti.

13. *AEntG* 3. panta 2. punktā pagaidu darba ārvalstu uzņēmumiem ir noteikts pienākums pirms katru būvdarbu uzsākšanas iesniegt vācu valodā noformētu paziņojumu, kurā norādīti norīkoto darba ņēmēju vārdi, uzvārdi un dzimšanas datumi; attiecīgās norīkošanas sākums un beigas; nodarbinātības vieta; vieta Vācijā, kur atrodami 2. panta 3. punktā minētie dokumenti; pārstāvis minētajā valstī; darba ņēmējus nodarbinošās organizācijas nosaukums un adrese. Līgumā, kas noslēgts starp pagaidu darba uzņēmumu un darbaspēku saņemošo personu, var noteikt, kam jāpaziņo par nodarbinātības vietas maiņu.

III — Pirmstiesas procedūra

14. Pēc vairāku sūdzību par *AEntG* saņemšanas Komisija 1998. gada 12. novembrī Vācijai nosūtīja brīdinājuma vēstuli un 1999. gada 17. augustā vēl vienu, uz kurām

6 — Komisijas 2003. gada 25. jūlija paziņojumā Padomei, Eiropas Parlamentam, Ekonomisko un sociālo lietu komitejai un Reģionu komitejai "Direktīvas 96/71/EK piemērošana dalībvalstīs" (COM(2003) 458 galīgā redakcija), apgalvots, ka pašreiz nešķiet, ka būtu vajadzīgs direktīvā izdarīt grozījumus, tā kā grūtības ir drīzāk praktiskas nekā juridiskas (19. lpp.).

7 — *BGBl.* 1996 I, 227. lpp.

dalībvalsts atbildēja 1999. gada 8. martā, 4. maijā un 25. oktobrī.

IV — Tiesvedība Tiesā

15. No šiem paskaidrojumiem negūdama pārliecību, Komisija 2001. gada 25. jūlijā nosūtīja argumentētu atzinumu, aicinot veikt vajadzīgos pasākumus, lai izpildītu Direktīvas prasības divu mēnešu laikā no atzinuma nosūtīšanas brīža.

16. Vācijas valdība izklāstīja savus apsvērumus 2001. gada 1. oktobrī, 2001. gada 10. decembrī, 2003. gada 3. februārī un 2003. gada 4. decembrī; 2004. gada 23. janvārī tā paziņoja par grozījumu izdarīšanu *AEntG* ar 2003. gada 23. decembra *Drittes Gesetz für moderne Dienstleistungen am Arbeitsmarkt* (Trešais likums par moderno pakalpojumu sniegšanu darba tirgū) [8].

17. Uzskatot, ka ar grozījumiem tika novērstas tikai dažas *AEntG* pretrunas ar Kopienu tiesību sistēmu, Komisija vērsās Tiesā, lūdzot konstatēt pienākumu neizpildi EKL 226. panta izpratnē.

18. Prasībā, kas šīs Tiesas kancelejā tika reģistrēta 2004. gada 29. novembrī, tiek lūgts noteikt, ka Vācija nav izpildījusi pienākumus, kas tai uzlikti saskaņā ar EKL 49. pantu, pieprasot, a) lai ārvalstu uzņēmumi veiktu iemaksas Vācijas atvaļinājumu fondā arī tad, ja darba ņēmējiem atbilstoši to darba devēja valsts tiesību aktiem ir līdzvērtīga aizsardzība (*AEntG* 1. panta 3. punkts); b) lai ārvalstu uzņēmumi vācu valodā tulkotu (*AEntG* 2. pants) darba līgumu, algas aprēķinus, dokumentus, kas apliecina darba laiku un darba algas izmaksu, kā arī jebkādus citus Vācijas iestāžu pieprasītos dokumentus un c) lai pagaidu darba ārvalstu uzņēmumi paziņotu par katru darba ņēmēja norīkošanu darbā uzņēmumā Vācijā un viņa nodarbinātības vietu (*AEntG* 3. panta 2. punkts) [9]. Tajā lūgts arī piespriest atbildētājai valstij atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

19. 2005. gada 4. februārī iesniegtajā iebildumu rakstā apgalvots, ka prasība esot nepieņemama un nepamatota.

8 — *BGBl.* I, 2848. lpp.

9 — Komisija atteicās no diviem sagatavošanās posmā izvirzītajiem pamatiem attiecībā uz nosacījumiem, kas jāizpilda, lai iegūtu būvuzņēmuma statusu (prasības pieteikuma 24.–26. punkts) un naudas sodiem (64. punkts), ņemot vērā, ka diskriminācija valsts piederības dēļ izzuda līdz ar 2003. gada grozījumiem tiesību aktos.

20. 2005. gada 29. martā tika iesniegta replika un 17. maijā — atbilde uz repliku.

21. Ar 2005. gada 7. jūnija rīkojumu Tiesas priekšsēdētājs atļāva iestāties lietā Francijai, kas savus apsvērumus sniedza 2005. gada 22. septembrī, atbalstot Vācijas Federatīvās Republikas iebildi pret otro pienākumu neizpildes pamatu. Apsvērumus par šo iestāšanos lietā 2005. gada 28. novembrī izteica Komisija un 2005. gada 27. oktobrī — Vācija.

22. 2006. gada 8. novembrī noturētajā tiesas sēdē piedalījās Vācijas Federatīvās Republikas un Komisijas pārstāvji.

V
— Prasības par pienākumu neizpildi pieņemamība

23. Atbildētāja valdība uzskata, ka valsts tiesību normas būtu jāizvērtē, ņemot vērā Direktīvu 96/71 un nevis EKL 49. pantu, tādējādi izvirzot jautājumu par prasītājas prasījumu atbilstību (A). Turklāt tā norādīja uz trīs procesuālajiem šķēršļiem, kuru rezultātā prasība esot pilnībā vai daļēji nepieņemama; tie attiecas uz pirmstiesas procedūras ilgumu (B), prasības neprecizitāti (C) un trešā pamata grozīšanu (D).

A — *Izvērtējuma kritērijs*

24. Pirmstiesas procedūras sākumā Direktīva 96/71 nebija pieņemta, bet argumentētā atzinuma izdošanas laikā bija beidzies termiņš tās transponēšanai valsts tiesībās. Vācijas valdība norāda uz šo hronoloģisko secību, lai *AEntG* izvērtētu atbilstoši Direktīvai 96/71 un nevis EKL 49. pantam, kas ir piemērojams vienīgi gadījumā, ja transponēšanas laikā valstis pārsniedz tām piešķirtās rīcības brīvības robežas.

25. Uz šo iebildumu Komisija nesniedz skaidru atbildi un nonāk pretrunās, jo prasības 1. punktā, piemēram, tā paskaidro, ka saderības ar Kopienu tiesībām pārbaude ir pamatojama ar Līguma 49. pantu, četras rindas tālāk tā atsaucas uz šo tiesību normu un Direktīvu 96/71. Arī tiesas sēdē, neraugoties uz uzdoto jautājumu, tās pārstāvis nesniedza paskaidrojumus par iepriekš minēto iebildumu.

26. Šī diskusija ir pamats jautājumam par Kopienu tiesību normu, kas ir jāuztver kā mēraukla, un par tās kļūdainas izvēles sekām. Tādējādi, ja neatbilstība būtu acīmredzama, iztrūktu būtisks tiesisks priekšnosacījums, un prasība būtu nepamatota; kas tamlīdzīgs notiktu gadījumā, ja tiktu apgalvots kādas faktu iestāšanās laikā spēkā nestājušās atva-

sināto tiesību normas pārkāpums; citos gadījumos jāiedziļinās lietas būtībā, neizvērtējot jautājumu par nepieņemamību.

27. Šajā lietā noraidījums *in limine litis* būtu nevietā, savukārt pienākumu neizpildes konstatēšanai būtu pareizi atsaukties uz Līgumu, neizmantojot Direktīvu 96/71, ar kuru izsmeļoši netiek ieviests EKL 49. panta saturs, jo, no vienas puses, direktīvas trīspadsmitajā apsvērumā ir pausts nodoms koordinēt dalībvalstu tiesību aktus, lai noteiktu obligātos pamatnoteikumus minimālajai aizsardzībai, kas uzņēmējvalstī [uzņemošajā valstī] jāievēro darba devējiem, kuri norīko darbā darba ņēmējus [10], un, no otras puses, 5. pantā valsts iestādēm ir piešķirta plaša diskrecionārā vara, ar nosacījumu, ka tās ievēro pamatbrīvības [11].

28. Tādējādi valsts regulējums par starptautiskajiem darba pakalpojumiem var izrādīties nesaderīgs gan ar primārajām, gan ar atvasinātajām tiesībām. Ja ir pārkāpta direktīva, tad Līguma piemērošana tiek izslēgta, lai arī, pārkāpjot direktīvu, galu galā tiek pārkāpts arī tās pamats — Līgums. Bet, ja Līgums tiek pārkāpts tieši, neskarot to īstenojošās direktīvas īpašos noteikumus, tad ir iespējama vienīgi atsauce uz pašu Līgumu.

29. Tādēļ prasībā minētā atsauces norma ir norādīta pareizi, jo minētie apgalvojumi ir plašāki salīdzinājumā ar Direktīvā 96/71 minēto; apstāklim, ka argumentētais atzinums ticis sniegts pēc transponēšanai noteiktā termiņa beigām, tādējādi nav nozīmes, bet minētai direktīvai var būt nozīme savstarpēji saistītajās jomās vai kā interpretācijas noteikumam.

B — *Pirmstiesas procedūras ilgums*

30. Vācija apgalvo, ka esot iestājies noilgums tiesībām vērsties Tiesā, jo procedūra tika uzsākta 1998. gadā un prasība tika celta 2004. gada 23. novembrī, tādējādi pārkāpjot tiesiskās paļāvības un tiesiskās drošības principus; turklāt 2001. gadā Tiesa pārbaudīja *AEntG* saderību ar Kopienu tiesībām.

10 — Piekrītu ģenerāladvokāta Ležē [*Léger*] secinājumu lietā C-168/04 Komisija/Austrija (Krājums, I-9041. lpp.), kurā spriedums taisīts 2006. gada 21. septembrī, 15. zemsvītras piezīmē teiktajam, kur viņš atzīst, ka "Direktīvā 96/71 nav paredzēta nekāda īpaša kārtība darba ņēmēju norīkošanai darbā starptautiska pakalpojumu sniegšanas ietvaros [..]; būtībā tā vienīgi garantē šādi norīkotajiem darba ņēmējiem, ka tiem par labu piemēro zināmus noteikumus, kas ir spēkā dalībvalstī, kurā sniegts iepriekš minētais pakalpojums, attiecībā uz noteiktiem darba apstākļiem un nodarbinātības nosacījumiem. Turklāt direktīvā dalībvalstīm ir noteikts uzdevums garantēt paredzēto noteikumu ievērošanu [..], neliedzot pieņemt atbilstošus pasākumus [..], kas nav pretrunā Līguma noteikumiem pakalpojumu sniegšanas brīvības jomā".

11 — 2004. gada 25. marta spriedums lietā C-71/02 *Karner* (*Recueil*, I-3025. lpp., 33. un 34. punkts).

31. Komisija iebilst, ka pati atbildētāja viesa cerības uzskatīt, ka līdz ar paredzētajiem tiesību normu grozījumiem pārkāpumi tiks novērsti.

32. Lai arī EKL 226. pantā paredzētā pirmstiesas procedūra ir ilgusi vairāk nekā sešus gadus, ir vairāki argumenti, lai izvirzīto iebildumu noraidītu.

33. Pirmkārt, judikatūrā ir noteikts, ka šīs pirmstiesas procedūras pārlieks ilgums ir pamats prasības nepieņemamībai tikai tad, ja Komisijas rīcības dēļ tās argumentus ir grūti atspēkot, tādējādi pārkāpjot tiesības uz aizstāvēšanos, un ka ieinteresētajai dalībvalstij ir "jāpierāda šādu grūtību pastāvēšana" [12]. Vācijas valdība šajā gadījumā nav uzskatāmi atspoguļojusi, ka būtu zudusi iespēja aizstāvēties.

34. Otrkārt, tiesvedību par pienākumu neizpildi pamato objektīvs atzinums par Līguma vai atvasināto tiesību pārkāpumu [13]; pieņemot argumentu par tiesisko paļāvību, pārkāpums tiktu attaisnots neatbilstoši EKL 226. panta mērķim [14]. Tas pats attiecas uz tiesisko drošību [15]. Iztrūkstot nolēmumam par apstrīdēto noteikumu izpildes apturēšanu, personām tie ir jāievēro pat laikā, kamēr lieta atrodas izskatīšanā.

35. Treškārt, lai arī *AEntG* saderība ar [Eiropas] Savienības tiesību sistēmu ir aplūkota 2001. gada 25. oktobra spriedumā apvienotajās lietās *Finalarte* u.c. [16], 2002. gada 24. janvāra spriedumā lietā *Portugaia Construções* [17], 2004. gada 12. oktobra spriedumā lietā *Wolf & Müller* [18] un 2005. gada 14. aprīļa spriedumā lietā Komisija/Vācija [19], tiesvedību priekšmets bija citi, no šajā prasībā iztirzātajiem atšķirīgi aspekti, tomēr tie arī zināmā mērā ir ar tiem saistīti:

— spriedums apvienotajās lietās *Finalarte* u.c. ir cieši saistīts ar vienu

12 — 1991. gada 16. maija spriedums lietā C-96/89 Komisija/Nīderlande (*Recueil*, I-2461. lpp., 15. un 16. punkts), 1999. gada 21. janvāra spriedums lietā C-207/97 Komisija/Beļģija (*Recueil*, I-275. lpp., 24. un 25. punkts), 2005. gada 12. maija spriedums lietā C-287/03 Komisija/Beļģija (Krājums, I-3761. lpp., 14. punkts) un 2005. gada 8. decembra spriedums lietā C-33/04 Komisija/Luksemburga (Krājums, I-10629. lpp., 76. punkts).

13 — 1998. gada 1. oktobra spriedums lietā C-71/97 Komisija/Spānija (*Recueil*, I-5991. lpp., 14. punkts), 2001. gada 18. janvāra spriedums lietā C-83/99 Komisija/Spānija (*Recueil*, I-445. lpp., 23. punkts) un 2006. gada 4. maija spriedums lietā C-508/03 Komisija/Apvienotā Karaliste (Krājums, I-3969. lpp., 67. punkts).

14 — 2002. gada 5. novembra spriedums lietā C-475/98 Komisija/Austrija (*Recueil*, I-9797. lpp., 38. punkts).

15 — Iepriekš minētajā 2006. gada 4. maija spriedumā lietā Komisija/Apvienotā Karaliste, balstoties uz noteiktu judikatūru, tika noteikts, ka, "lai gan saskaņā ar tiesiskās drošības un tiesiskās paļāvības principiem prettiesisks tiesību akts ir jāatceļ samērīgā laikā un ir jāņem vērā arī tas, cik lielā mērā [vai] ieinteresētā persona varbūtēji varēja paļauties uz tiesību akta tiesiskumu, tomēr šāda tiesību akta atcelšana principā ir iespējama" (68. punkts).

16 — Lietas C-49/98, C-50/98, no C-52/98 līdz C-54/98 un no C-68/98 līdz C-71/98 (*Recueil*, I-7831. lpp.).

17 — Lieta C-164/99 (*Recueil*, I-787. lpp.).

18 — Lieta C-60/03 (Krājums, I-9553. lpp.).

19 — Lieta C-341/02 (Krājums, I-2733. lpp.).

no šīs pienākumu neizpildes pamatiem, jo arī tajā tika spriests par Vācijas apmaksāto atvaļinājumu fondu sistēmu, nosakot, ka tiesiskā regulējuma piemērošana gadījumos, kad tiek veikta starptautiska pakalpojumu sniegšana, ir saderīga ar Līgumu, ja vien tiek izpildīti divi nosacījumi [20]. Tomēr šajā tiesvedībā Komisija noliedz, ka šie nosacījumi būtu izpildīti;

— spriedumā lietā *Portugaia Construções* tika iztirzāts jautājums par darbā norīkoto darba ņēmēju minimālo darba algu;

— arī spriedums lietā *Wolf & Müller* attiecās uz darba algām un, konkrēti, pienākumu tās samaksāt, Direktīvas 96/71 5. pantu interpretējot EKL 49. panta kontekstā;

— visbeidzot, pēc prasības celšanas pieņemtajā spriedumā lietā Komisija/Vācija tika konstatēta no Direktīvas 96/71 3. panta izrietošo pienākumu neizpilde saistībā ar darba algu elementiem.

20 — Tiesa izvērtēja arī tādus citus ar apmaksātu atvaļinājumu saistītus jautājumus kā, piemēram, par to, vai dalībvalstī paredzēto to ilgumu var attiecināt uz darbā norīkotajiem darba ņēmējiem.

36. Ceturtkārt, pēc 2001. gadā sniegtā argumentētā atzinuma Vācijas likumā 2003. gada nogalē tika izdarīti grozījumi, un tādēļ Komisija nav pelnījusi nevienu pārmetumu par grozījumu izvērtēšanu pirms prasības celšanas 2004. gada novembrī.

37. Iepriekš izklāstītie apsvērumi atspēko kritērijus, uz ko Vācija ir atsaukusies, lai izvērtētu termiņu saprātīgumu, kas — kā norāda Komisija — ir piemērojami konkurences procedūrās [21] un tiesvedībās Pirmās instances tiesā [22].

C — *Prasības precizitāte*

38. Vācijas valdība lūdz atzīt prasību par nepieņemamu arī tāpēc, ka tā esot neprecīza, jo tiesiskie apstākļi esot izklāstīti abstrakti, nenorādot ne uz vienu darba ņēmēja norīkošanu darbā, kas uzskatāmi atspoguļotu *AEntG* nesaderību ar EKL 49. pantu.

21 — Iebildumu raksta 7. zemsvītras piezīmē minētais 2002. gada 15. oktobra spriedums apvienotajās lietās C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, no C-250/99 P līdz C-252/99 P un C-254/99 P *Limburgse Vinyl Maatschappij* u.c./Komisija (*Recueil*, I-8375. lpp., 187. punkts).

22 — Iebildumu raksta 7. zemsvītras piezīmē minētais 1998. gada 17. decembra spriedums lietā C-185/95 P *Baustahlgewebe*/Komisija (*Recueil*, I-8417. lpp., 29. punkts).

39. Komisija norāda uz *petitum* skaidrību un atbild, ka tiesvedības pamatā nav nedz kāda darba ņēmēja vai uzņēmuma sūdzība, nedz tiesu vai pārvaldes iestāžu darbība, bet gan valsts tiesību sistēmas nesaderīgums ar Kopienu tiesībām.

40. Tiesas Reglamenta 38. panta 1. punkta c) apakšpunktā [23] ir noteikts, ka prasībai ir jāietver "strīda priekšmets un kopsavilkums par izvirzītajiem pamatiem". Šīm norādēm jābūt pietiekami skaidrām un precīzām, lai atbildētājs varētu sagatavot savu aizstāvību un lai Tiesa varētu veikt kontroli, tādējādi, lai būtiskie faktiskie un tiesiskie apstākļi, ar kuriem ir pamatota prasība, "būtu loģiskā un saprotamā veidā secināmi no prasības pieteikuma" [24].

41. Šajā prāvā iepriekš minētās prasības ir izpildītas. Komisija ir izklāstījusi prasību četrās apjomīgās sadaļās — pirmajā, kas veltīta faktiem un pirmstiesas procedūrai, ir atstāstīti procesuālie posmi un norādīti pieci strīda jautājumi, kas izklāstīti argumentētajā atzinumā; otrajā ir sīki izklāstītas atbilstošās Kopienu un valsts tiesību normas; trešā, kas ietver juridisku vērtējumu, sākas ar iepriekšēju piezīmi par valsts tiesību normu grozījumiem, turpinājumā iztirzājot katru pienākumu neizpildes pamatu, atspēkojot pirmstiesas procedūrā sniegtos apsvērumus; ceturtajā ir pievienots prasījums, kas atbilst pārējai dokumenta daļai, atsevišķi izklāstot iebildumus par *AEntG* 1. panta 3. punkta, 2. panta un 3. panta 2. punkta nesaderību ar EKL 49. pantu.

42. Pārmetumi un to pamati Tiesai tāpat kā atbildētājai valstij, kas tos ir atspēkojusi, ir labi zināmi, bet faktisko un tiesisko argumentu aprakstu nevajadzētu jaukt ar to atbilstību patiesībai un pareizību.

43. Īpaši pierādījumi ir jāsniedz tad, kad pienākumu neizpilde izriet no valsts tiesību normas piemērošanas, un nevis tad, kad tās pamatā ir pašas normas saturs, un tādēļ tikai pirmajā gadījumā būtu dokumentēti un detalizēti jāpierāda apgalvotā prakse [25].

44. Līdz ar to šajā prasībā celtā iebilde par nepieņemamību ir noraidāma.

23 — OV 1991, L 176, 7. lpp., un OV 1992, L 383, 117. lpp. — labojums —, kurā vēlāk izdarīti grozījumi.

24 — 2003. gada 9. janvāra spriedums lietā C-178/00 Itālija/Komisija (*Recueil*, I-303. lpp., 6. punkts) un 2005. gada 15. septembra spriedums lietā C-199/03 Īrija/Komisija (Krājums, I-8027. lpp., 50. punkts).

25 — Iepriekš 12. zemsvītras piezīmē minētā 2005. gada 12. maija sprieduma lietā Komisija/Beļģija 28. punkts un 2006. gada 27. aprīļa spriedums lietā C-441/02 Komisija/Vācija (Krājums, I-3449. lpp., 49. punkts).

D — *Pirmā pamata grozīšana*

45. Vācija izvirza citu procesuālu iebildi par prasības pirmo pamatu, norādot, ka argumentētajā atzinumā ietvertais iebildums, pēc tās domām, neatbilstot prasībā formulētajam. Komisija noliedz šīs izmaiņas, jo atšķirības ir saistītas vienīgi ar pirmstiesas procedūrā paveiktā precizēšanu.

46. Tiesa ir vairākkārt noteikusi, ka EKL 226. pantā paredzētā pirmstiesas procedūra ierobežo saskaņā ar šo tiesību normu celtās prasības priekšmetu, tādējādi, ka prasība ir jāpamato ar tiem pašiem pamatiem un argumentiem, ar ko pamatots argumentētais atzinums [26], lai arī var nebūt pilnīga sakritība starp prasības pieteikumā minētajiem iebildumiem, argumentētā atzinuma rezolutīvo daļu un prasījumiem prasībā, ja vien strīda priekšmets nav ticis nedz paplašināts, nedz grozīts [27].

26 — 1993. gada 1. decembra spriedums lietā C-234/91 Komisija/Dānija (*Recueil*, I-6273. lpp., 16. punkts), 1994. gada 12. janvāra spriedums lietā C-296/92 Komisija/Itālija (*Recueil*, I-1. lpp., 11. punkts), 1998. gada 18. jūnija spriedums lietā C-35/96 Komisija/Itālija (*Recueil*, I-3851. lpp., 28. punkts), 2002. gada 15. janvāra spriedums lietā C-439/99 Komisija/Itālija (*Recueil*, I-305. lpp., 11. punkts) un 2002. gada 20. jūnija spriedums lietā C-287/00 Komisija/Vācija (*Recueil*, I-5811. lpp., 18. punkts).

27 — 1997. gada 16. septembra spriedums lietā C-279/94 Komisija/Itālija (*Recueil*, I-4743. lpp., 24. un 25. punkts), 1998. gada 29. septembra spriedums lietā C-191/95 Komisija/Vācija (*Recueil*, I-5449. lpp., 56. punkts), 1999. gada 9. novembra spriedums lietā C-365/97 Komisija/Itālija (*Recueil*, I-7773. lpp., 25. punkts), 2002. gada 25. aprīļa spriedums lietā C-52/00 Komisija/Francija (*Recueil*, I-3827. lpp., 44. punkts), 2002. gada 11. jūlija spriedums lietā C-139/00 Komisija/Spānija (*Recueil*, I-6407. lpp., 18. un 19. punkts), 2006. gada 14. marta spriedums lietā C-177/04 Komisija/Francija (Krājums, I-2461. lpp., 37. punkts) un iepriekš minētā 2006. gada 27. aprīļa sprieduma lietā Komisija/Vācija 61. punkts.

47. Lai konstatētu kādu novirzi un tās apjomu, savstarpēji ir jāsalīdzina atzinuma un prasības pieteikuma dokumenti:

— argumentētajā atzinumā ir izvērtēts "pienākums veikt iemaksas Vācijas atvaļinājumu fondā" un noteikts, ka ar to tiek pārkāpts EKL 49. pants, paredzot pienākumu tajā veikt iemaksas ārvalstu uzņēmumiem, kuriem ir pienākums tieši maksāt atvaļinājuma naudu saviem darbiniekiem viņu atrašanās vietas valstī;

— prasības pieteikumā šis jautājums ir izklāstīts līdzīgi, bet ir arī piebilde, ka pārkāpuma pamatā ir ārvalstu uzņēmumu pienākums maksāt Vācijas iestādei, pat ja darba ņēmēji bauda līdzvērtīgu aizsardzību atbilstoši darba devēja atrašanās vietas valsts tiesību aktiem.

48. Salīdzinot abus dokumentus, ir redzamas zināmas atšķirības, bet tas neliecina par to, ka tajos ir izvirzīti atšķirīgi pamati, jo strīda priekšmeta izklāsts, kas abos dokumentos ir nemainīgs, apstiprina Komisijas uzskatu, ka ar *AEntG* 1. panta 3. punktu uzņēmumiem, kas neveic iemaksas kādā Vācijas fondam līdzīgā iestādē, ir jāveic vairāk nekā viens maksājums naudā vai natūrā.

49. Strīda priekšmets — kā to ir sapratusi arī atbildētāja — ir jautājums par to, vai ar valsts regulējumu tiek radīta divkārša finansiāla nasta tiem, kas norīko darbaspēku starptautiskas pakalpojuma sniegšanas ietvaros. Saistībā ar pamatu izklāstītās nianses to papildina, to negrozot un neapdraudot tiesības uz aizsardzību.

50. Turklāt esmu atklājis vēl vienu papildu iemeslu precizējumam, ņemot vērā to, ka pēc argumentētā atzinuma sniegšanas tika pasludināts spriedums apvienotajās lietās *Finalarte* u.c., uz kuru prasības pieteikumā ir atsauce.

51. Tādēļ apgalvotā formālā atšķirība starp argumentēto atzinumu un prasību nav pietiekami būtiska, lai tādējādi prasību atzītu par nepieņemamu.

VI — Prasības par pienākumu neizpildi izvērtējums

52. Ja Tiesa atbilstoši manis ierosinātajam noraida Vācijas valdības iemeslus par nepieņemamību, būtu jāizvērtē apgalvotie pārkāpumi.

A — *Ievada apsvērumi*

53. Ar *AEntG* uzliktie pienākumi nozīmē papildu nastu citā dalībvalstī dibinātiem uzņēmumiem, kas apgrūtina un mazina interesi veikt uzņēmējdarbību Vācijā, tādējādi radot ierobežojumus pakalpojumu sniegšanas brīvībai.

54. Secinājumos apvienotajās lietās *Arblade* u.c.[28], kurās spriedums ir taisīts 1999. gada 23. novembrī, pārlūkoju judikatūru par šiem ierobežojumiem (53.–60. punkts), kas paliek nemainīga, neliedzot argumentācijas vajadzībām veikt zināmus precizējumus.

55. Norādu arī uz to, ka pakalpojumu sniegšanas brīvības mērķis ir sekmēt jebkāda veida uzņēmējdarbības veikšanu Kopienas teritorijā, aizliedzot diskrimināciju valsts piederības dēļ un ierobežojumus, kas, lai arī tiek piemēroti vienlīdz attiecībā uz valsts un pārējo dalībvalstu pakalpojumu sniedzējiem,

28 — Lieta C-369/96 un lieta C-376/96 (*Recueil*, I-8453. lpp.). Tajās bija jānosaka, "vai Kopienu tiesības aizliedz to, ka dalībvalsts citā dalībvalstī dibinātiem uzņēmumiem, kas norīko darba ņēmējus darbā tās teritorijā pakalpojumu sniegšanai, uzliek pienākumu ievērot valsts tiesību normas par darba ņēmēju dokumentācijas administrēšanu un saglabāšanu, kā arī prasību minimuma izpildi attiecībā uz darba algu, kas paredzētas gan darba ņēmēju aizsardzībai, gan nelegālas nodarbinātības apkarošanai, gadījumos, kad šiem uzņēmumiem saistībā ar tiem pašiem darba ņēmējiem un to pašu darbības laikposmu ir jāpilda tādi paši vai tamlīdzīgi pienākumi to dibināšanas vietas dalībvalstī" (secinājumu 1. punkts).

šo pēdējo darbību liedz, tai rada šķēršļus vai to padara mazāk pievilcīgu [29].

56. Tāpat nosacījumi pamatprincipa likumīgai ierobežošanai ir šādi: a) ir jābūt obligātam pamatojumam vispārējās interesēs, b) vajadzībai nodrošināt izvirzītā mērķa sasniegšanu un c) pieņemtā pasākuma samērīgumam [30].

57. Attiecībā uz pirmo nosacījumu "darba ņēmēju sociālā aizsardzība" ir bijusi viens no obligātiem pamatojumiem vispārējās interesēs [31], ja vien šīs intereses nevar tikt nodrošinātas ar noteikumiem, kas ir saistoši Kopienu pakalpojumu sniedzējam tajā dalībvalstī, kurā tas ir dibināts [32].

58. Šie secinājumi ir pamats trīs pienākumu neizpildes pamatu izskaidrošanai.

B — *Pirmais pamats — pienākums veikt iemaksas Vācijas atvaļinājumu fondā*

1) Izklāsts

59. Lai izprastu strīdu starp Komisiju un Vāciju par šo pamatu, būtu vēlams aplūkot apmaksāto atvaļinājumu fonda darbību.

29 — 1991. gada 25. jūlija spriedums lietā C-76/90 *Säger* (*Recueil*, I-4221. lpp., 12. punkts), 1994. gada 9. augusta spriedums lietā C-43/93 *Vander Elst* (*Recueil*, I-3803. lpp., 14. punkts), 1996. gada 28. marta spriedums lietā C-272/94 *Guiot* (*Recueil*, I-1905. lpp., 10. punkts), 1996. gada 12. decembra spriedums lietā C-3/95 *Reisebüro Broede* (*Recueil*, I-6511. lpp., 25. punkts), 1997. gada 9. jūlija spriedums lietā C-222/95 *Parodi* (*Recueil*, I-3899. lpp., 18. punkts), iepriekš minētie spriedumi apvienotajās lietās *Arblade* u.c., 33. punkts; apvienotajās lietās *Finalarte* u.c., 28. punkts, un lietā *Portugaia Construções*, 16. punkts.

30 — 1993. gada 31. marta spriedums lietā C-19/92 *Kraus* (*Recueil*, I-1663. lpp., 32. punkts), 1995. gada 30. novembra spriedums lietā C-55/94 *Gebhard* (*Recueil*, I-4165. lpp., 37. punkts), 2001. gada 20. februāra spriedums lietā C-205/99 *Analir* u.c. (*Recueil*, I-1271. lpp., 25. punkts), 2001. gada 15. marta spriedums lietā C-165/98 *Mazzoleni* un *ISA* (*Recueil*, I-2189. lpp., 26. punkts) un iepriekš minētie spriedumi lietā *Säger*, 15. punkts; lietā *Guiot*, 11. un 13. punkts; apvienotajās lietās *Arblade* u.c., 35. punkts; lietā *Portugaia Construções*, 19. punkts, un lietā *Wolf & Müller*, 34. punkts. Davis, P., Posted workers Directive and EC Treaty, *Industrial Law Journal*, 2002, 299. lpp., uzskata, ka šos judikatūras kritērijus piemērojot attiecībā uz Direktīvu 96/71, krietna daļa tās satura būtu jāatzīst par nesaderīgu ar EKL 49. pantu, tā kā būtu grūti izpildīt šīs tiesību normas ierobežošanai vajadzīgos pamatojuma un samērīguma nosacījumus.

31 — 1981. gada 17. decembra spriedums lietā 279/80 *Webb* (*Recueil*, 3305. lpp., 19. punkts), 1982. gada 3. februāra spriedums apvienotajās lietās 62/81 un 63/81 *Seco* un *Desquenne & Giral* (*Recueil*, 223. lpp., 14. punkts), 1990. gada 27. marta spriedums lietā C-113/89 *Rush Portuguesa* (*Recueil*, I-1417. lpp., 18. punkts) un iepriekš minētie spriedumi lietā *Guiot*, 16. punkts; apvienotajās lietās *Arblade* u.c., 36. punkts; apvienotajās lietās *Finalarte* u.c., 33. punkts; lietā *Portugaia Construções*, 20. punkts, un lietā *Wolf & Müller*, 35. punkts.

32 — 1991. gada 26. februāra spriedumi lietā C-180/89 Komisija/Itālija (*Recueil*, I-709. lpp., 17. punkts) un lietā C-198/89 Komisija/Grieķija (*Recueil*, I-727. lpp., 18. punkts), iepriekš minētie spriedumi lietā *Webb*, 17. punkts; lietā *Säger*, 15. punkts; lietā *Vander Elst*, 16. punkts; lietā *Guiot*, 11. punkts; apvienotajās lietās *Arblade* u.c., 34. punkts, un apvienotajās lietās *Finalarte* u.c., 31. punkts. Tādējādi tiek noteikts līdzvērtīguma princips, kas ļauj nepiemērot norīkošanas vietas likumu. Molina Navarrete, C. un Esteban de la Rosa, G. Mercados nacionales de trabajo, libertad comunitaria de prestación de servicios y defensa de la competencia. Comentario de la Ley 45/1999, sobre desplazamiento de trabajadores en el marco de una prestación transnacional de servicios. *Revista de Trabajo y Seguridad Social (Centro de Estudios Financieros)*. 2000. gada aprīlis. Nr. 205, 21. un 32. lpp.

60. Kā ģenerāladvokāts Mišo norāda secinājumos apvienotajās lietās, kurā taisīts spriedums — *Finalarte* u.c., saskaņā ar esošo sistēmu darbinieks pārskata gadā uzkrāj prasījumus par atvaļinājumu, kas iegūts, strādājot pie dažādiem darba devējiem, un tos kopumā izmanto attiecībā pret to personu, kas viņu nodarbina attiecīgajā brīdī, kura maksā atlīdzību par dienām, kas uzkrājušās citu darba tiesisko attiecību periodos. Lai panāktu finanšu nastas taisnīgu sadalījumu, tika izveidots fonds, kurā Vācijas darba devēji iemaksā procentuālu daļu no bruto darba algu apjoma, pretī saņemot pilnīgu vai daļēju darba ņēmējiem izmaksāto pabalstu summu atlīdzību.

61. *AEntG* 1. panta 3. punktā minētais pienākums veikt iemaksas ir attiecināts uz citu dalībvalstu darba devējiem, kas īslaicīgi norīko darbiniekus darbam Vācijā, ja vien tie neveic maksājumus uzņēmuma dalībvalsts pielīdzināmā iestādē.

62. Spriedumā apvienotajās lietās *Finalarte* u.c. ir atzīts, ka šis noteikums ir "ierobežojums pakalpojumu sniegšanas brīvībai" (37. punkts), kas ir attaisnojams gadījumā, ja tas vajadzīgs, lai sasniegtu tādu vispārējo interešu mērķi kā darba ņēmēju aizsardzība (33. punkts), un ja tiek izmantoti piemēroti līdzekļi. Apsverot abus priekšnosacījumus, Tiesa par saderīgu ar Līgumu atzina tādu kā Vācijas likums, "ar nosacījumu, ka, no vienas puses, darba ņēmēji nebauda būtībā līdzvērtīga līmeņa aizsardzību saskaņā ar viņu darba devēja atrašanās vietas dalībvalsts tiesību aktiem tādējādi, ka pirmās dalībvalsts tiesību aktu piemērošana viņiem nodrošina īstenu priekšrocību, kas ievērojami pastiprina viņu sociālo aizsardzību, un ar nosacījumu, ka, no otras puses, pirmās dalībvalsts tiesiskā regulējuma piemērošana ir samērīga ar sasniedzamo vispārējo interešu mērķi" (53. punkts un rezolutīvā daļa).

63. Tādēļ spriedumā apvienotajās lietās *Finalarte* u.c. ierobežojuma saderīgums ar Kopienu tiesībām ir atkarīgs no diviem nosacījumiem — vienai vienīgai aizsardzībai un samērīgumam —, kurus izvērtēt ir uzdots iesniedzējtiesai. Šajā tiesvedībā Komisija šos nosacījumus nekonstatē, kritizējot Vācijas ierobežojumus atbrīvošanai no iemaksu veikšanas pienākuma.

2) Pamata izvērtējums

64. Ar atvaļinājumu fondu palīdzību tiek risinātas darba pakalpojumu sniegšanai raksturīgas grūtības. Saskaņā ar Vācijas valdības sniegto informāciju, kas atspoguļota argumentētajā atzinumā, tamlīdzīgas organizācijas ir Francijā (*Caisse Nationale de Surcompensation du Bâtiment et des Travaux Public de France*), Austrijā (*Bauarbeiter-Urlaubs- und Abfertigungskasse*), Beļģijā (*Office National de Sécurité Sociale*), Itālijā (*Commissione Nazionale Paritetica per le Casse Edili*) un

zināmā mērā arī Nīderlandē (*Stichting Vakantiefonds voor de Bouwnijverheid* un *Stichting Vakantiefonds voor de Landbouw*) [33].

65. *AEntG* 1. panta 3. punktā paredzētais izņēmums ir pilnā mērā piemērojams attiecībā uz šīm organizācijām, jo ar to aizliedz darba devējam veikt divkāršas iemaksas, un ir samērīgs. Vismaz teorētiski, jo praksē ir jānovērtē, vai iemaksas saņemošās iestādes ir "pielīdzināmas" Vācijas iestādei, kas būtu izdarāms ar iebildumu rakstā it īpaši norādīto divpusējo līgumu palīdzību.

66. Bet atvaļinājumu fondi nav vienīgais veids, kā tiek risināti minētie jautājumi; dažās dalībvalstīs kā, piemēram, Apvienotajā Karalistē, Zviedrijā, Īrijā, Portugālē un zināmā mērā arī Nīderlandē šo iestāžu faktiski nav. Komisija apgalvo, ka ir gadījumi, kad darbinieka aizsardzība ir pamatota nevis ar iemaksām, bet gan darba devējam tieši uzņemoties ar atvaļinājumu saistītos pienākumus.

67. Šajā prasībā par pienākumu neizpildi nenākas izvērtēt iespējamos līdzekļus un novērtēt to, ar kuru no tiem nodrošina visvairāk priekšrocību, jo tas ir atkarīgs no katras valsts apstākļiem un citiem dažāda veida faktoriem, kas ne vienmēr ir tiesiski — pašā prasības pieteikumā tiek noliegts, ka būtu apspriežams jautājums par Vācijas sistēmu. Tomēr jākonstatē, ka ir vairākas iespējas [34].

68. Vācijas sistēmā ir paredzēta tikai viena, citas nav paredzētas. Nekas nav teikts par darbiniekiem nodrošināto aizsardzību gadījumā, kad darba devējs sava uzņēmuma atrašanās vietā uzņemas pienākumus, kas izriet no apmaksātā atvaļinājuma, neatkarīgi no to rašanās vietas, Vācijas pārstāvja tiesas sēdē sniegtie skaidrojumi par to, ka no iemaksu veikšanas esot atbrīvoti uzņēmumi valstīs, kurās nav atvaļinājumu fonda, neesot pieņemami tāpēc, ka valsts tiesību normās ir paredzēts pretējais. Tādējādi regulējums šķiet nepietiekams, un nav svarīgi, kā tas tiek piemērots; tas ir pamats tikai un vienīgi uz iemaksu valsts fondam pielīdzināmā fondā,

33 — Tām pieskaitāma arī Dānija (*Arbejdsmerkedets Feriefond*), bet Komisija un Vācija uz šo valsti norāda kā uz piemēru, lai apstiprinātu savas pretnostatītās nostājas.

34 — Ģenerāladvokāts Mišo [*Mischo*] secinājumos apvienotajās lietās *Finalarte* u.c. arī norāda uz dažādām alternatīvām, kuru starpā ir gadījums, kad darba devējam ir saistoši Vācijas atvaļinājumu fonda noteikumi, un tas atbilstoši dibināšanas vietas valsts tiesību aktiem nevar atbrīvoties no pienākuma pašam apmaksāt saviem norīkotajiem darba ņēmējiem atvaļinājuma dienas; šajos gadījumos iemaksas fondā papildinātu šis pēdējais pienākums, radot "nopietnu ierobežojumu pakalpojumu sniegšanas brīvībai un pat nepārvaramu šķēršli" tās izmantošanai (70. punkts).

tādējādi uzliekot nepamatotu papildu nastu gadījumā, kad pakalpojumu sniegšanas uzņēmuma atrašanās vietas valstī esošais fonds nav tam pielīdzināms, nenostiprinot darbā norīkotā personāla tiesības, kas jau tiek aizsargātas izcelsmes valstī [35].

71. Atbilstoši Vācijas nostājai gadījumā, ja tās tiesību aktos darbā norīkotam Kopienu darba ņēmējam tiek paredzētas labākas izredzes attiecībā uz viņa apmaksāto atvaļinājumu — ne tikai tā ilguma ziņā, tad ar tiem regulē visu šo atvaļinājumu sistēmu tādējādi, ka darba devējs veic iemaksas, ja vien tas nav veicis maksājumus "pielīdzināmā iestādē", neņemot vērā nekādu cita veida pretizpildījumu, tādējādi radot pieņēmumu par divkāršu maksājumu.

69. Vācijas valdība šo tiesību normu attaisno, apgalvojot, ka *AEntG* 1. panta 3. punkta piemērošana esot atkarīga no iepriekšējas darbinieku aizsardzības novērtēšanas tādējādi, ka tā tiek veikta tikai gadījumā, kad tiek konstatēts iztrūkums, kā tas izriet no noslēgtajiem divpusējiem līgumiem un *Bundesarbeitsgericht* (Federālā Darba strīdu tiesa) 2004. gada 20. jūlija sprieduma.

72. Tomēr, no vienas puses, divpusējos līgumos paredzot savstarpēju atzīšanu, to spēkā esamība un saturs ir atkarīgi no to saderīguma ar Kopienu tiesībām, lai gan, salīdzinot "iestādes", netiek ņemtas vērā citas alternatīvas kā, piemēram, to neesamībā kādā valstī.

70. Šim attaisnojumam nepiekrītu. Tiesas paziņojums par to, ka darba ņēmēju aizsardzībai ir vajadzīgs iepriekšējs novērtējums, lai noteiktu labvēlīgākās tiesību normas, neliedz tās precizēt vēlāk. Izšķiroša nozīme ir sistēmu salīdzinājumam, ņemot vērā maksimālos darba un atpūtas laikus, minimālo apmaksātā atvaļinājuma ilgumu, minimālo darba algu vai drošības un veselības aizsardzības pasākumus [36].

73. No otras puses, *Bundesarbeitsgericht* šajā jomā ir transponējusi "labvēlīgākās tiesību normas" principu, lai novērstu nesaderību, kuru tā faktiski ir pieņēmusi, lai nebūtu vajadzīgs tiesību normu interpretēt tiesas ceļā. Šī hipotēze ir pretēja 2003. gada 9. decembra sprieduma lietā Komisija/Itālija [37] gadījumam, kurā atzīta valsts tiesību normas neitralitāte un atšķirība uztverta tā, kā to interpretēja un piemēroja pārvaldes iestāde un ievērojama daļa tiesu, tostarp

35 — Kā secinājumos lietā, kurā taisīts spriedums apvienotajās lietās *Finalarte* u.c., norāda ģenerāladvokāts Mišo, "iespējams, ka darba ņēmējs saskaņā ar savas izcelsmes valsts tiesību aktiem bauda būtībā tādas pašas priekšrocības bez atvaļinājumu fonda palīdzības" (112. punkts).

36 — Lai arī tai ne vienmēr jābūt valstij, kur tiek sniegts pakalpojums; Direktīvas 96/71 septiņpadsmitajā apsvērumā ir noteikts, ka uzņemošajā valstī spēkā esošās tiesību normas par aizsardzības minimumu nedrīkst kavēt tādu darba noteikumu un nodarbinātības nosacījumu piemērošanu, kas būtu labvēlīgāki darba ņēmējiem.

37 — Lieta C-129/00 (*Recueil*, I-14637. lpp.).

Corte suprema di cassazione [Augstākā Kasācijas tiesa, Itālija]. Šajā prasībā Komisija pārmet Vācijai valsts tiesību normas nesaderību ar Kopienu tiesību sistēmu, objektīvi ņemot, neatkarīgi no tās īstenošanas kārtības. Pietiek vien burtiski salīdzināt minētos noteikumus, lai pierādītu apgalvoto pienākumu neizpildi.

74. Līdz ar to uzskatu, ka *AEntG* 1. panta 3. punkts nav saderīgs ar EKL 49. pantu.

C — Otrais pamats — pienākums iztulkot dokumentus

1) Izklāsts

75. No *AEntG* 2. panta 3. punkta izriet, ka, norīkojot darbinieku darbam Vācijā, šīs valsts valodā ir jāiztulko tādi noteikti dokumenti kā, piemēram, darba līgums, darba algas aprēķins un gan darba laiku, gan darba algas samaksu apliecinoši dokumenti.

76. Komisija atkārtoti apstiprina, ka šāds pienākums ir nepamatots ierobežojums pakalpojumu sniegšanas brīvībai, jo saskaņā ar spriedumu apvienotajās lietās *Arblade* u.c. pienākums uzglabāt dokumentus uzņemošajā valstī nav pamatots ar iestādēm piekrītošo uzraudzības pienākumu, tas pats attiecas arī uz to tulkošanu. Turklāt tā uzskata, ka valsts tiesību norma ir pārlieka un nesamērīga, jo Direktīvas 96/71 4. pantā paredzētās sadarbības dēļ tulkošanai zūd jebkāda nozīme.

77. Vācija un Francija uzskata, ka minētais ierobežojums ir likumīgs, lai ļautu pārbaudīt, vai tiek ievēroti darba tiesību akti, ar ko nodrošina darbinieku aizsardzību. Komisijas minēto spriedumu nedrīkstētu aplūkot ārpus konteksta, ņemot vērā šajā tiesvedībā apstrīdētā pasākuma ierobežoto piemērošanas jomu; faktiski, ievērojot dokumentu, uz kuru tas attiecas, niecīgo skaitu, īsumu un atkārtošanos, tas ir samērīgs, neradot smagu administratīvu vai finansiālu nastu. Turklāt Direktīvā 96/71 paredzētā sadarbības sistēma paralēli valsts sistēmai ir spēkā tāpēc, ka dalībvalstu iestādēm nav dokumentu, un tās nevar tos nosūtīt Vācijas iestādēm.

2) Pamata izvērtējums

78. No iepriekš izklāstītā izriet tas, ka lietas dalībnieki ir vienisprātis jautājumā par to, ka iepriekš minētā tulkošana ir ierobežojums pakalpojumu sniegšanas brīvībai, kā arī tas, ka domstarpības ir jautājumā par tā saderību ar Kopienu tiesībām. Šīs strīds rada nepieciešamību izanalizēt spriedumu apvienotajās lietās *Arblade* u.c. (a), kā arī Direktīvā 96/71 paredzētos savstarpējās palīdzības pasākumus (b), lai ierosinātu risinājumu, kas kalpotu darba ņēmēju aizsardzībai (c).

a) Spriedums apvienotajās lietās *Arblade* u.c.

79. Minētajā spriedumā tika atbildēts uz prejudiciālajiem jautājumiem, ko uzdeva *Tribunal correctionnel de Huy* (Hoejas Pirmās instances krimināltiesa, Beļģija) par "darba tiesību aktos paredzēto dokumentu turēšanas un glabāšanas kārtību" (71.–79. punkts). Iztirzāto jautājumu starpā bija citās dalībvalstīs dibinātu darba devēju pienākums būvlaukumā vai pieejamā un skaidri noteiktā vietā uzņemošās valsts teritorijā uzglabāt noteiktus dokumentus, lai tos nodotu šīs pēdējās minētās valsts iestāžu rīcībā. Apgrūtinājums tika atzīts par pamatotu (74. punkts) un noteikts, ka jautājumā, kas attiecas uz samērīgumu, valsts tiesai ir jānosaka, uz kuriem dokumentiem šāds pienākums būtu attiecināms (75. punkts).

80. Tajā tika iztirzāts arī jautājums par vajadzību turēt dokumentus pieejamus un glabāt piecus gadus kādas fiziskas personas dzīvesvietā uzņemošajā dalībvalstī. Atbilstoši manis ierosinātajam, kā norādīts minētajā lietā sniegto secinājumu 86. punktā, Tiesa noteica, ka "šādām prasībām trūkst pamatojuma" (77. un 78. punkts), un piebilda, ka "Direktīvas 96/71 4. pantā paredzētās sadarbības vai informācijas apmaiņas starp dalībvalstīm sistēmas dēļ dokumentu glabāšana uzņemošajā dalībvalstī kļūs nevajadzīga pēc darba attiecību izbeigšanās starp darba devēju un darba ņēmēju šajā dalībvalstī" (79. punkts).

b) Direktīvā 96/71 paredzētā sadarbība

81. Vispirms jāatgādina, ka Direktīva 96/71 nekalpo par vērtēšanas kritēriju šajā prasībā par EKL 49. panta pārkāpumu, ar tās palīdzību tikai tiek ļauts izvērtēt nosacījumus, kas pamato ierobežojumu, ko pakalpojumu sniegšanas brīvībai rada pienākums iztulkot vācu valodā noteiktus, ar darba tiesiskajām attiecībām saistītus dokumentus.

82. Direktīvas 4. pantā ir paredzēta divējāda sadarbība informācijas jomā, uz ko norādīts divdesmit trešajā (dalībvalstu starpā) un

divdesmit ceturtajā (starp dalībvalstīm un Komisiju) apsvērumā. Tiesību normas redakcija liecina par to, ka noteiktā sadarbība:

— ir vērsta uz direktīvas piemērošanu;

— notiek starp valsts iestādēm, kam ir jāuzrauga nodarbinātība;

— ir informācijas sniegšana par darba ņēmēju starptautisko izīrēšanu un 3. pantā noteiktajiem nodarbinātības un darba nosacījumiem;

— tiek īstenota ar savstarpēji paziņotu sakaru biroju vai kompetentu iestāžu starpniecību.

c) Piedāvātais risinājums

83. Spriedumā apvienotajās lietās *Arblade* u.c. tika iztirzāts jautājums par dokumentu glabāšanu, savukārt šajā lietā uzmanības centrā ir valoda, kurā tie noformējami. Šī nianse liedz paplašināti attiecināt ar minēto spriedumu radīto judikatūru, kurā nav runas par valodu.

84. Ņemot vērā šādus nosacījumus, šķiet acīmredzams, ka, ja dokuments nav vācu valodā, tad inspektoriem ir grūtāk pildīt savu uzdevumu, jo, kā tiesas sēdē norādīja atbildētājas valdības pārstāvis, informācija viņiem nav tieši pieejama. Dokumenta noformēšana pakalpojuma sniegšanas vietas valsts valodā atvieglo pārbaužu veikšanu un sekmē darba ņēmēju aizsardzību [38]. Tādēļ noteikums par tulkošanu ir pamatots.

85. Turklāt tas ir samērīgs un atbilstošs, jo sarežģījumi, kas izrietētu no tulkošanas pienākuma uzlikšanas valstij, pārsniegtu tos, kas rodas, šo pienākumu uzliekot darba devējam. Patiešām, pirmajā gadījumā valsts pārvaldei būtu jāatvēl līdzekļi, lai noformētu norīkojumus darbā no jebkuras citas dalībvalsts, kas tādējādi būtu pamats kavējumiem, kaitējot darba ņēmēju tiesībām [39] un pārbau-

38 — Šo secinājumu sākumā minētajā paziņojumā ar nosaukumu "Direktīvas 96/71/EK piemērošana" Komisija secina, ka "norīkošanas gadījumu uzraudzības radīto grūtību starpā, pirmkārt, jau ir valodu šķērslis" (15. lpp.).

39 — Nedrīkst aizmirst par norīkošanas "īslaicīgumu"; var gadīties tā, ka brīdī, kad tiek atklāts tiesību pārkāpums un uz to būtu jāreaģē, darba ņēmējs jau ir atgriezies izcelsmes valstī.

des uzdevumu izpildei, kas kļūtu atkarīga no amatpersonu valodu zināšanām. Otrajā gadījumā šis uzdevums nebūtu pārlieks apgrūtinājums, jo tas attiecas uz trīs dokumentiem, kas galvenokārt atkārtojas un kuru apjoms visās valodās parasti ir vienāds, kuros parasti izmantoti tipveida formulējumi un kas nav pārlieku gari [40]; ar neoficiālu tulkojumu, kā to tiesas sēdē norādīja Vācijas pārstāvis, pietiek.

86. Protams, ka ir arī citas alternatīvas kā, piemēram, dokumentu sagatavošana vairākās valodās [41]. Bet līdz šim par to nav pieņemta neviena tiesību norma [42]. Ņemot vērā iepriekšējā punktā izklāstīto, šis trūkums nav novēršams, paredzot tulkošanas pienākumus darba ņēmējus uzņemošajai valstij.

87. Turklāt Direktīvā 96/71 paredzētie sadarbības mehānismi ir nepietiekami, lai aizstātu tulkošanas pienākumu, nodrošinot tādu pašu efektivitāti [43]. To mērķis un atbildīgie tiesību subjekti ir atšķirīgi, savienojami un savstarpēji neizslēdzoši. Atbalstu Vācijas un Francijas nostāju par to, ka dalībvalstu nodarbinātības iestādes nav spējīgas nosūtīt dokumentus ar to tulkojumu, jo tie nav to rīcībā [44].

88. Turklāt nepiekrītu Komisijas izvirzītajam pārmetumam par tulkošanas pienākuma vispārīgumu, kā lietderīgu to atzīstot tikai konkrētos gadījumos, jo a) dokumentu neiesniegšana uzņemošās valsts valodā praktiski izslēdz preventīvo un *ad hoc* pārbaudi, b) vairo darba devēja tiesisko nedrošību un c) kavē darba ņēmēju tiesību aizsardzību.

89. Īsumā *AEntG* 2. panta 3. punkts ir saderīgs ar EKL 49. pantu.

40 — Padomes 1991. gada 14. oktobra Direktīvas 91/533/EEK par darba devēja pienākumu informēt darbiniekus par darba līguma vai darba attiecību nosacījumiem (OV L 288, 32. lpp.) 2. pantā noteikts satura minimums.

41 — Iebildumu raksta 24. punktā un Francijas valdības apsvērumu 25. punktā ir atbalstīts šāda veida priekšlikums. Darba devēju apvienības var izvēlēties vienveidīgus Eiropas modeļus.

42 — Uz jautājumu, ko viņam uzdevu tiesas sēdē, Komisijas pārstāvis atbildēja, ka viņam neesot zināma neviena ierosme šajā ziņā, savukārt Vācijas valdības pārstāvis norādīja uz Komisijas un dalībvalstu apvienotas pētījumu grupas esamību, lai arī tajā joprojām nav panākta nekāda vienošanās.

43 — Komisijas 2006. gada 4. aprīļa paziņojumā ar nosaukumu "Pamatnostādnes par darba ņēmēju norīkošanu darbā pakalpojumu sniegšanas ietvaros" (COM(2006) 159 galīgā redakcija), 3. punktu veltot tēmai "Sadarbība informācijas jomā", netieši tiek atzīts, ka tā steidzami jāuzlabo.

44 — Atbilstoši Vācijas pārstāvja šajā minētajam tiesas sēdē tā tas notiek Vācijā. Šajā gadījumā, lai iestādes saņemtu dokumentu, ir jāveic pieprasījums uzņēmumam.

D — *Trešais pamats — pienākums norādīt nodarbinātības vietu*

1) Izklāsts

90. *AEntG* 3. panta 2. punktā pagaidu darba ārvalstu uzņēmumiem noteikts pienākums attiecībā uz darbā norīkoto personālu pirms būvdarbu uzsākšanas iesniegt deklarāciju un paziņot par nodarbinātības vietas maiņu, lai arī šis pienākums ar līgumu var tikt nodots darbinieku pieņemošajam darba devējam.

91. Komisija uzsver, ka Vācijas pagaidu darba uzņēmumi no šāda paziņošanas pienākuma ir atbrīvoti, un tādēļ starptautiska pakalpojumu sniegšana ir apgrūtināta. Tā apgalvo, ka nekas neattaisno atšķirīgo attieksmi, kas neizzūd pat līdz ar iespēju šo pienākumu nodot tālāk.

92. Vācijas valdība apgalvo, ka noteikums esot saderīgs ar Direktīvu 96/71, saskaņā ar ko var pieņemt īpašus noteikumus par pagaidu darba uzņēmumiem, un EKL 49. pantu, pieņemot, ka tas vairojot efektīvu uzraudzību un uzlabojot darba ņēmēju aizsardzību, neradot pārmērīgas izmaksas. Tā vērš uzmanību arī uz sagatavošanā esošiem tiesību aktu grozījumiem, kuru mērķis ir noteikt, ka pienākums vienmēr tiek noteikts darba devējam.

2) Pamata izvērtējums

93. Pretēji tam, ko tiesas sēdē apgalvoja Vācijas pārstāvis, strīds ir nevis par pienākumu paziņot par nodarbinātības vietām, bet gan par to, kas par to ir atbildīgs, un *AEntG* 3. panta 2. punkts attiecas tikai uz Kopienu pakalpojumu sniedzējiem, kas nav dibināti Vācijā un tādējādi tiek nostādīti nevienlīdzīgā stāvoklī salīdzinājumā ar šajā valstī dibinātajiem.

94. Tiesa ir vairākkārt noteikusi, ka tiesiskais regulējums, kurā pret citā dalībvalstī dibinātām pakalpojumu sniedzējām sabiedrībām ir paredzēts attiekties nelabvēlīgāk nekā pret vietējām sabiedrībām, tādējādi radot diskrimināciju pakalpojumu sniedzēja dibināšanas vietas vai uzņēmējdarbības vietas dēļ, ar Līgumu ir saderīgs tikai gadījumā, ja to pamato ar īpaši skaidri tajā minētu izņē-

mumu kā, piemēram, EKL 46. panta 1. punktā paredzētais [45].

95. Tādēļ ierobežojumu var attaisnot tikai ar sabiedriskās kārtības, sabiedriskās veselības un drošības apsvērumiem, nevis ar vispārējo interešu, no judikatūras izrietošiem — kā par darba ņēmēju aizsardzību — izrietošiem apsvērumiem, ar kuriem var pamatot bez atšķirības piemērojamos pasākumus [46].

96. Apstākļi, uz kuriem norādījusi Vācijas valdība, lai pamatotu atšķirīgo attieksmi, nav attiecināmi nedz uz sabiedrisko kārtību, nedz sabiedrības veselību, nedz sabiedrisko drošību. Tas, kā to esmu norādījis savos secinājumos apvienotajās lietās *Arblade* u.c., neizslēdz, ka "krietnai daļai sociālās tiesības veidojošā tiesiskā regulējuma ir sabiedriskās kārtības normu raksturs", to piemērojot "visiem, kas atrodas attiecīgās valsts teritorijā" (85. punkts), kas tā nav šajā lietā aplūkotā regulējuma gadījumā. "Sabiedriskās kārtības" jēdziens Kopienu kontekstā, it īpaši kā attaisnojums atkāpei no pakalpojumu sniegšanas brīvības, ir jāinterpretē šauri [47], uz to var atsaukties tikai reālu un pietiekami nopietnu draudu gadījumā, kas skar sabiedrības pamatintereses [48]; šajā gadījumā šāds apstāklis nav pierādīts.

97. Nobeigumā jānorāda, ka nevienlīdzīgu attieksmi neattaisno pat tiesības nodot pienākumu darba ņēmēju Vācijā nodarbinošajam uzņēmumam, jo tā ir tikai un vienīgi iespēja. Ja paziņošanas pienākums tiek nodots attiecīgajam uzņēmumam, tad zustu šis ierobežojums, kas nešķiet esam arī sevišķi piemērots, ievērojot to, ka atbilstoši tam, kā to atzīst Vācijas valdība, darba ņēmēju nodarbinošās personas rīcībā ir "svaigāka un precīzāka informācija" par darbinieka nodarbināšanas vietu [49]. Tiktāl ir konstatējams EKL 49. panta pārkāpums, jo pienākumu neizpildes esamība jāvērtē atkarībā no situācijas dalībvalstī, kāda tā ir, beidzoties argumentētajā atzinumā noteiktajam terminam, un tam sekojošās izmaiņas Tiesai nav jāņem vērā [50].

45 — 1991. gada 18. jūnija spriedums lietā C-260/89 *ERT* (*Recueil*, I-2925. lpp., 24. punkts), 1991. gada 25. jūlija spriedumi lietā C-288/89 *Collectieve Antennevoorziening Gouda* u.c. (*Recueil*, I-4007. lpp., 11. punkts) un lietā C-353/89 Komisija/Nīderlande (*Recueil*, I-4069. lpp., 15. punkts), 1992. gada 16. decembra spriedums lietā C-211/91 Komisija/Beļģija (*Recueil*, I-6757. lpp., 10. un 11. punkts), 1993. gada 4. maija spriedums lietā C-17/92 *Distribuidores Cinematográficos* (*Recueil*, I-2239. lpp., 16. punkts), 1995. gada 14. novembra spriedums lietā C-484/93 *Svensson* un *Gustavsson* (*Recueil*, I-3955, 15. punkts) un 2002. gada 21. marta spriedums lietā C-451/99 *Cura Anlagen* (*Recueil*, I-3193. lpp., 31. punkts).

46 — 1999. gada 21. oktobra spriedums lietā C-67/98 *Zenatti* (*Recueil*, I-7289. lpp., 29. punkts) un iepriekš minētie spriedumi lietās *Kraus*, 32. punkts; *Gebhard*, 37. punkts, un *Cura Anlagen*, 32. punkts.

47 — 1974. gada 4. decembra spriedums lietā 41/74 *Van Duyn* (*Recueil*, 1337. lpp., 18. punkts), 1977. gada 27. oktobra spriedums lietā 30/77 *Bouchereau* (*Recueil*, 1999. lpp., 33. punkts), 1999. gada 19. janvāra spriedums lietā C-348/96 *Calfa* (*Recueil*, I-11. lpp., 23. punkts), 2004. gada 29. aprīļa spriedums apvienotajās lietās C-482/01 un C-493/01 *Orfanopoulos* un *Oliveri* (*Recueil*, I-5257. lpp., 64. un 65. punkts) un 2004. gada 14. oktobra spriedums lietā C-36/02 *Omega* (Krājums, I-9609. lpp., 30. punkts).

48 — 1975. gada 28. oktobra spriedums lietā 36/75 *Rutili* (*Recueil*, 1219. lpp., 28. punkts), 1982. gada 18. maija spriedums apvienotajās lietās 115/81 un 116/81 *Adoui* un *Cornuaille* (*Recueil*, 1665. lpp., 8. punkts), 2000. gada 14. marta spriedums lietā C-54/99 *Église de scientologie* (*Recueil*, I-1335. lpp., 17. punkts) un iepriekš minētie spriedumi lietās *Bouchereau*, 35. punkts, un *Omega*, 30. punkts.

49 — Replikas 38. punkts.

50 — 1990. gada 27. novembra spriedums lietā C-200/88 Komisija/Grieķija (*Recueil*, I-4299. lpp., 13. punkts), 1996. gada 2. maija spriedums lietā C-133/94 Komisija/Beļģija (*Recueil*, I-2323. lpp., 17. punkts), 2002. gada 30. janvāra spriedums lietā C-103/00 Komisija/Grieķija (*Recueil*, I-1147. lpp., 23. punkts), 2003. gada 16. janvāra spriedums lietā C-63/02 Komisija/Apvienotā Karaliste (*Recueil*, I-821. lpp., 11. punkts) un 2003. gada 13. marta spriedums lietā C-333/01 Komisija/Spānija (*Recueil*, I-2623. lpp., 8. punkts).

VII — Noslēgums

98. No izklāstītā secinu, ka Vācijas valdības celtās iebildes par prasības nepieņemamību ir jānoraida, savukārt attiecībā uz pienākumu neizpildes pamatiem *AEntG* 1. panta 3. punkts un 3. panta 2. punkts ir nesaderīgi ar EKL 49. pantu, bet tā paša *AEntG* 2. panta 3. punkts ar minēto Kopienu tiesību normu ir saderīgs.

VIII — Tiesāšanās izdevumi

99. Atbilstoši Tiesas Reglamenta 69. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kam spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis otrs lietas dalībnieks. Ņemot vērā tā paša reglamenta 69. panta 3. punktu, gadījumā, ja spriedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs, Tiesa var nolemt, ka tiesāšanās izdevumi ir jāsadala vai ka lietas dalībnieki savus tiesāšanās izdevumus sedz paši.

100. Ņemot vērā to, ka gan Komisija, gan Vācijas Federatīvā Republika ir lūgušas tiesāšanās izdevumus piespriest otram lietas dalībniekam, un to, ka ierosinu apmierināt divus no trijiem prasības pamatiem, minētajai valstij ir jāsedz divas trešdaļas tiesāšanās izdevumi, kas radušies Komisijai, kurai savukārt jāsedz otra lietas dalībnieka tiesāšanās izdevumi vienas trešdaļas apmērā.

101. Saskaņā ar iepriekš minētā reglamenta 69. panta 4. punkta pirmo daļu dalībvalsts, kas iestājusies lietā, savus tiesāšanās izdevumus sedz pati.

IX — Secinājumi

102. Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, iesaku Tiesai:

1) atzīt, ka, pieprasīdama citā dalībvalstī esošiem uzņēmumiem, kas pakalpojumu sniegšanas ietvaros norīko darbā darbiniekus tās teritorijā, veikt iemaksas

Vācijas atvaļinājumu fondā pat tad, ja darba ņēmējiem atbilstoši to uzņēmējdarbības vietas valsts tiesību aktiem ir līdzvērtīga aizsardzība, un pagaidu darba uzņēmumiem, kas ir reģistrēti citā dalībvalstī, un uzlikdama pienākumu paziņot par katru darbā norīkoto darba ņēmēju Vācijā esošā uzņēmumā un viņa darba vietu, Vācijas Federatīvā Republika nav izpildījusi pienākumus, kas tai uzlikti saskaņā ar EKL 49. pantu;

2) prasību pārējā daļā noraidīt;

3) Vācijas Federatīvajai Republikai piespriest segt divas trešdaļas tiesāšanās izdevumu, kas radušies Komisijai;

4) Komisijai piespriest segt vienu trešdaļu tiesāšanās izdevumu, kas radušies Vācijas Federatīvajai Republikai;

5) Francijas Republika savus tiesāšanās izdevumus sedz pati.